

Vanffelighed. Vi høre ganffe viſt, at det ærede Medlem her i Thinget ſiger noget Saa-dant; men hvad ſtal man ſaa ſige, naar man hvært Dieblit ude i Landet med ſtor Styrke gjør det Samme gjældende, ſom fra den Side paa denne Maade er gjort gjældende tidligere, naar den Betragtning faſtholdes, at Folkethinget Ingen har over ſig og Ingen ved Siden af ſig, naar Udtalelſer, der fremkom i Reſolutionen ved Leire-Mødet, blive opfattede af Høireorganerne ſaaledes, ſom om man paa det Beſtemtefte har faſtholdt diſſe parlamentariſke Forordringer fra tidligere Tid, og det bliver udtalt fra den Side, at man opfatter det ſaaledes, og dette ſaa bagefter i alle Venſtreorganer bekræftes, og man der ſiger, ſom det er en Kjendsgjerning, at man har ſagt, at man glæder ſig over, at Høires Organer ſaa korrekt have opfattet det, ſom man netop vilde. Altsaa, naar man for Exempel ved Mødet i Leire har udtalt ſig paa en viſ Maade om, hvad man anſaa for at være Folkethingets Ret, og det af Høires Organer er opfattet ſom en Faſtholden af de bekyndte parlamentariſke Forordringer, og man udtaler, at man har opfattet Leire-Mødet og dets Reſolutioner paa denne Maade, og Venſtres Organer bagefter ſige: „Det glæder os, at Høires Organer ſaa korrekt have opfattet netop, hvad det er, vi ville“, ſaa ſkjønner jeg ikke rettere, end at det ærede Medlems Udfagn ikke ſaa ganffe ſlaar til. Jeg ſer nu, hvad det er for Optringer i denne Retning, det ærede Medlem igaar har brugt. Han har ſagt: „Vi forlange den ganffe ſimple og i Følge Forholdenes Natur ſelvindlyſende Ting, at en Regjering for at fremme Landets Anliggender maa kunne komme ud af det med og ſtaa i Til-lidsforhold til dette Thing, og naar den ikke kan det, maa den gaa ſin Vej, det er dens Pligt“. Jeg ſynes nok, det var noget Saa-dant, der blev ſagt, jeg kunde ikke i Die-bliffet huſte Ordene, men jeg tror alligevel, at jeg ikke har taget meget feil i min Opfattelſe af, hvad det ærede Medlem udtalte (Holſtein: Det var det omvendte af, hvad De ſagde). Jeg kommer nok tilbage til det.

Det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad) meddelte os igaar, at han anſaa ſin Gjerning for endt, at han ikke havde ſaaet tilſtrækkelig Støtte fra Venſtres Side, og at han ikke var ſunken i nogen dyb Taknemligheds-gjæld til Høire for den Støtte, han havde ſaaet fra denne Side. Jeg beklager, at det ærede Medlem ſaa ſent er kommet til det Reſultat, at denne Gjerning er endt for hans Vedkommende. Jeg ſkjønner imidlertid ikke rettere, end at dette maatte man kunne have ſet for ikke ſaa

ganffe kort Tid tilbage, og det kan endog ſaa være, at det høitagede Medlem ved ſin Stilling i en ikke ringe Grad er kommet til at forlænge den pinagtige Tilſtand, hvori vi befinde os, idet han er kommen til at yde Oppositionen i den ſtore Befolknings Dine en Støtte, ſom hidtil har ſat og fremdeles vil i en forøget Grad ſætte den i Stand til at forſætte, ſaaledes ſom den har begyndt, og derigjennem vanffelig-gjøre, at man kan komme til en Udjevning. Jeg er af den Formening, at den politiſke Strid, hvori vi befinde os, let kan føre meget vidt. — Naar Forholdet fra det alleryderſte radikale Parti heri Landet, Socialdemokra-terne, opfattes ſaaledes, at de udtale, at de betragte Venſtre ſom Socialdemokratiets Banebrydere, og at de mene, at de bør hjælpe Venſtre til at komme til Magten, da nærer ogſaa jeg nogen Tvivl om, at naar det lykkes Venſtre at komme til Magten ved deres Hjælp, man da vilde kunne nægte dem at komme til Magten derefter, og jeg ſkjønner ogſaa, at det høitagede Medlem, hvem jeg ſigtede til, ſaae dette allerede, da han ſtillede ſig ved Valget 1872 i Køſkilde, hvor han udtalte, at de Anſuelſer, ſom det forenede Venſtre virkede for, beredte Socialiſterne Veien, og at der havde været nogen Opfordring til at ſe, i hvilken Retning alt dette førte.

Af det ærede Medlem, ſom talte igaar, og ſom jeg ſaa ofte har ſigtet til, bleve vi opluſte om, hvorledes man fra hans Side vil behandle Finantsloven. Vi vide altsaa, hvad vi i den Henseende have at rette os efter, at man fra hans Side vil beſtjære Finantsloven ſaa meget, ſom man tror, det er muligt, og at man uvanlig vil gjøre dette paa Forſvarsudgifterne, men det forekommer mig høiſt urimeligt at give Regjeringen eller os Andre Anſvaret for, at Forſvarsvæſenet bliver forſømt derved, at man fra den anden Side nægter, hvad der ſtal til. Jeg ſkjønner ikke rettere, end at det er fuldſtændig at ſtille Forholdet paa Hovedet, at det er noget af det Urimeligſte, der overhovedet kan fremſettes.

Brandes: De ſidſte Mars Erfaringer have lært os, at baade dette Thing og Regjeringen betragter Finantsloven med en viſ Forkjærlighed, der er at ligne ved den, hvor-med Forældre betragte et eneſte levedygtigt Barn, naar de iøvrigt ſatte lutter dødsſyge eller dødsfødte Skabninger i Verden. Medens Alt falder i Ruiner, ſaadaanne Ruiner, ſom ere denne Regjerings eneſte Mindesmærker, ſaa har Folkethinget hidtil holdt ſin beſtyt-tende Haand over Finantsloven. Om dette